

The Kid (Egglemon)

Immune

Chico on the beat

Αυτό είναι το παιδί, ένα παιδί σαν κι εμάς

Ένα παιδί που έχει μπερδέψει τις αξίες του από τα υλικά αγαθά και τη σάπια κοινωνικότητα που ζούμε

Ένα παιδί που πρέπει να ζήσει, ένα παιδί που πρέπει να ξυπνήσει

Το ξέρω καλά αυτό το παιδί, το παιδί που δεν κλείνει μάτι

Το παιδί που δεν ξέρει να χάνει, πώς μπορεί όλα αυτά και τα κάνει;

Σχέσεις από πορσελάνη πώς να εμπιστευτεί;

Και πώς να του πουν «σ' αγαπώ» αφού δεν ξέρουν τι πάει να πει;

Φυτοζωεί, χάνει ό,τι ωραίο, μέχρι που σκάει το μοιραίο

Σε μια παραγγελία στη βροχή, το παιδί είχε τροχαίο

Άνοιξε τα μάτια στο νοσοκομείο αρκετά τραυματισμένος

Τώρα τα σκέφτεται όλα ξανά και ξανά δίπλα από έναν πλούσιο και ένα γέρο

Κοστούμι, ρολόι, χρυσαφικά βλέπει με μια κλεψτή ματιά

Καλοντυμένα παιδιά σιμά του λένε πως όλα θα πάνε καλά

Του αφήνουν στο χέρι λεφτά και δυό νοσοκόμες απίκο

Και τότε το παιδί έκανε νόημα στον πλούσιο για να τον συγχαρεί λίγο

Κι εγώ πετάω, δε θέλω να σκέφτομαι, δε θέλω να βλέπω

Θέλω να νιώθω πιο σίγουρος, όχι όλο να μαντεύω

Δε θέλω να ελέγχομαι, δε θέλω να ξέρω

Δε θέλω ν' αναγκαστώ να ζήσω όλα αυτά που αποφεύγω

Αγκομαχώ, ακροβατώ, νυχτοπερπατώ

Σφυχτά το χέρι σου κρατώ, αγναντεύω και αναπολώ

Πόσες στιγμές μου γίνανε μάθημα, πόσες μου κάνουν κακό και πόσες καλό;

Πόσες στιγμές με κάνανε πάντα να διεκδικώ, να έχω αυτό το μυαλό, ε;

Ο πλούσιος λέει «Μην μπερδεύεσαι, δε θα 'πρεπε έτσι να με χαιρετήσουν

Μα δεν ασχολήθηκα ποτέ μαζί τους και ίσως αυτά μου αξίζουν

Λίγες βόλτες, λίγα παιχνίδια, πολλά λεφτά, όλα καλά νόμιζα

Μα τώρα τα ίδια μου τα σπλάχνα με πληρώνουν με το ίδιο νόμισμα»

Το παιδί αποκρήθηκε πως υπερβάλλει, να ηρεμήσει, να μην είναι δύστυχος

Μα είναι κι αυτός θύμα της κοινωνίας, θύμα στο παιχνίδι του συστήματος

Γιατί σκεφτόταν πως πολλές φορές παίζει μεγάλο ρόλο το συμφέρον

Η μοίρα του 'παιξε τρελό παιχνίδι μόλις γύρισε να δει τον γέρο

Ένα παλικάρι όρθιο δίπλα του και μια γρία με κλαμμένο μάτι

Ο άντρας λέει «πάμε να φύγουμε μάνα, ο γέρος δε θα τη βγάλει»

Και τότε η γυναίκα σηκώνει ανάστημα μ' όλη τη δύναμη που 'χει

Και γυρνάει και κολλάει στον γιόκα της ένα αξέχαστο χαστούκι

«Μακάρι να ήσουν αλλιώς», του λέει, «δεν έχω χρόνο να εξηγήσω

50 χρόνια είμαστε μαζί, και τώρα θες να τον αφήσω;»

Το παλικάρι από τη ντροπή έκανε να φύγει, μα έκατσε κάτω

«Εδώ είμαι, αγάπη μου» του είπε, τον άγγιξε, «δε ψεύγω, πού να πάω;»

Και τότε το παιδί μας κατάλαβε πως δεν είναι άτροτος

Δεν κυνηγάει πια τα ψράγκα, κυνηγάει να γίνει καλύτερος άνθρωπος

Κι αν θέλει να νοιάζεται, να ζει, να μοιράζεται

Θα ξέρει πως υπάρχουν πράγματα που ούτε πουλιούνται, ούτε αγοράζονται

Κι εγώ πετάω, κι εγώ πετάω, κι εγώ πετάω

Short story, real life, Immune

Κι εγώ πετάω, δε θέλω να σκέφτομαι, δε θέλω να βλέπω

Θέλω να νιώθω πιο σίγουρος, όχι όλο να μαντεύω

Δε θέλω να ελέγχομαι, δε θέλω να ξέρω

Δε θέλω ν' αναγκαστώ να ζήσω όλα αυτά που αποφεύγω

Αγκομαχώ, ακροβατώ, νυχτοπερπατώ

Σφυχτά το χέρι σου κρατώ, αγναντεύω και αναπολώ
Πόσες στιγμές μου γίνανε μάθημα, πόσες μου κάμαν κακό και πόσες καλό;
Πόσες στιγμές με κάνανε πάντα να διεκδικώ, να έχω αυτό το μυαλό, ε;